

Mladí Rarámuriové využívají hry *rarájipari* ke zdokonalení svého běžecké stylu.

„Prostě běž!“ říkával s oblibou Bílý kůň a tenhle dvouslovný válečný pokřik to skvěle shrnuje. „Prostě“ zde neznamená „divoce“, přestože ta slova jsou si blízko. Caballo Blanco měl na mysli, abyste byli prosti zranění. Prosti předražených bot a vybavení a zápisného do závodů. Prostě běžte, jako dítě, které o přestávce rozrazí dveře na chodbu... nebo jako mrzutý samotář, který se otočil zády k modernímu světu a vyměnil ho za malou chatrč a zvláštní, ale milující, rodinu Rarámuriů.

Já sám jsem si ale nebyl jistý tím, jestli jsem ten pocit našel.

Ericově přístupu jsem bezmezně věřil: jeho verze systému Svobodného běhu mě nikdy nezklamala, závod za závodem, rok za rokem, dobrodružství za prazvláštním dobrodružstvím. Ale nevěřil jsem sám sobě. Pořád mi vrtało hlavou, jestli mě doktoři budou stále varovat před závadností běhání pro lidské tělo, především pro takové, jako je to moje. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že běhání není pro lidi, jako jsem já. Možná mi to v tu chvíli procházelo, a možná jednoho dne za to zaplatím krutou daň.

A tehdy, jednoho překvapivě horkého rána pozdě v září, nadešel jiný den. Byla to má nejoblíbenější akce – náš místní půlmaraton Ptáček v hrsti. Každoročně ho organizují moji amišští sousedé, aby vybrali peníze na hasiče a záchranné sbory, které v roce 2006 přispěly na pomoc dětem postřeleným během masakru v jedné amišské škole.

Trasa Ptáčka v hrsti je dechberoucí a naprosto poklidná. Nevyřvává tam žádná hudba, jen tichý zpěv jedné mennonitské rodiny ozývající se z jejich verandy někde na druhé míli. Děti amišů fungují jako dobrovolné občerstvovací stanice. Před svými rodinnými statky nabízejí vodu a volají u toho: „*Foda! Foda! Foda!*“ Běžci se proplétají zelenými kopcí Údolí bez drátů, které si své jméno vysloužilo tím, že žádná z tamních rodin nemá telefon ani elektřinu.

Musím vám ale říct, že jeden z těch kopců je příšerný. Každý rok vím, že se blíží, a každý rok je horší, než si pamatuju. Začnu tím, že je prostě hrozný. Red Lane Hill na vás čeká hned za hranicí deseti mil, přesně když si myslíte, že už jste na cílové rovině. A je záludný. V jednu chvíli si prohlížíte decentní stužku silnice a v další zíráte na skrytou polní cestu, která míří kukuřičným polem přímo k nebi. A navíc to vedro. Neskutečné vedro. Na dohled není jediný strom, takže